

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการจัดและการดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมีเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย คือ

มีชัย คุณาวุฒิ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาผลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" ในปี พ.ศ.๒๕๑๓ โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูผลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร จำนวน ๗๖ โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูผลศึกษายังมีไม่เพียงพอ โรงเรียนส่วนใหญ่มีสนามกลางแจ้ง และมีสนามคอนกรีต รองลงไปคือ สนามดินและสนามหญ้า ปัญหาที่เกิดจากสนามและสถานที่จัดกิจกรรม คือ สนามแคบ สนามอยู่ใกล้กับห้องเรียนทำให้เกิดเสียงรบกวนในเวลาเรียน ในฤดูฝนน้ำท่วมสนาม ปัญหาในด้านอุปกรณ์ คือ อุปกรณ์มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน นักเรียนไม่ช่วยกันรักษาอุปกรณ์ และครูผลศึกษามีความต้องการที่จะให้มีการปรับปรุงด้านอุปกรณ์ โสฬหัทศนุอุปกรณ์ประกอบการสอนผลศึกษา และต้องการให้ผู้บริหารโรงเรียนเห็นความสำคัญของผลศึกษาให้มากยิ่งขึ้น^๑

ไพฑูริย์ จัยสิน ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" ในปี พ.ศ.๒๕๑๓ โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูผลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน ๑๓ โรงเรียน จำนวนประชากร ๔๔ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูผลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ขาดอุปกรณ์การสอนผลศึกษา มีปัญหาในการสอนนักเรียนชายหญิง

^๑มีชัย คุณาวุฒิ, "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาผลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิถียาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓).

รวมกัน โดยครูจะสอนนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ในการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน ครูพลศึกษาได้ดำเนินการสอนตามหลักวิธีสอนพลศึกษาเหมาะสมดีแล้ว ครูพลศึกษามีจำนวนชั่วโมงสอนพลศึกษามากกว่าสัปดาห์ละ ๑๕ ชั่วโมง ในขณะที่เดียวกันครูพลศึกษาส่วนใหญ่ต้องสอนวิชาอื่น ๆ เพิ่มเติมอีก ๑ - ๑๐ ชั่วโมง และต้องรับผิดชอบงานอื่น ๆ อีกมาก นักเรียนมีความสนใจในโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนมาก เวลาที่จัดคือ หลังเลิกเรียน และมีปัญหาคืออุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันมีไม่เพียงพอ ในด้านการจัดการแข่งขันก็พาระหว่างโรงเรียน และการจัดกิจกรรมสันทนาการ นักเรียนให้ความสนใจมากเช่นกัน ด้านการจัดและการดำเนินการโปรแกรมพิเศษทางพลศึกษาโรงเรียนได้จัดให้มีการตรวจร่างกายปีละ ๑ ครั้ง ^๑

เสมียน พิชิตกุล ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารด้านพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู" ในปี พ.ศ.๒๕๑๓ โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษาจำนวน ๘๒ คน จากสถาบันฝึกหัดครู ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาจำนวน ๒๖ แห่ง ผลการวิจัยพบว่า เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราที่กระทรวงศึกษากำหนดไว้ ปรากฏว่า จำนวนครูพลศึกษาน้อย แต่นักเรียนมากไปจากอัตราที่กำหนด อาจารย์พลศึกษาส่วนมากมีวุฒิทางพลศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ในด้านโครงการสอนพลศึกษาโดยทั่ว ๆ ไป สมบูรณ์ดี แต่การจัดกิจกรรมทางพลศึกษาเพื่อบรรเทาภาระแก่นักเรียนฝึกหัดครูที่เรียนเข้ายังไม่ค่อยได้จัดทำ อุปกรณ์การสอนรวมทั้งสถานที่ในการจัดการสอนยังมีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ^๒

สวัสดี ทรัพย์จำนงค์ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" ในปี พ.ศ.๒๕๑๓ โดยส่งแบบสอบถามถามครูที่สอน

^๑ไพฑูริย์ จัยสิน, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖.

^๒เสมียน พิชิตกุล, "การศึกษาปัญหาการจัดและการบริหารด้านพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู," (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารและนิเทศการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓).

วิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด โรงเรียนสังกัดเทศบาล สังกัดกองโรงเรียนราษฎร์ และสังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนคร รวม ๑๔๐ โรงเรียน มีจำนวน ๒๗๐ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนพลศึกษาในชั้นเรียนส่วนใหญ่ ครูประจำชั้นทำหน้าที่สอน โดยเน้นให้นักเรียนรู้จักเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี ใช้วิธีสอนโดยครูทำให้นักเรียนดูและให้นักเรียนทำตาม การดำเนินการสอนในช่วงเวลาพลศึกษายังขาดหลักการและวิธีการ ทำให้การเรียนการสอนพลศึกษาไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ครูพลศึกษาไม่มีเวลาพอที่จะจัดกิจกรรมต่าง ๆ ขาดอุปกรณ์การสอน สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนวิชาพลศึกษาน้อยกว่าวิชาอื่น^๑

สุภาพรณี สุขถาวร ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษานามัยในสถาบันฝึกหัดครู" ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยส่งแบบสอบถาม ถามอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษานามัยในสถาบันฝึกหัดครู จำนวน ๒๕ แห่ง จำนวนประชากร ๗๔ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษานามัยยังมีจำนวนไม่เพียงพอและชั่วโมงสอนมากเกินไป จำนวนนักศึกษาในห้องหนึ่ง ๆ มากเกินไป อาจารย์ส่วนมากมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี เนื้อหาของแต่ละวิชาในหลักสูตรวิชาพลศึกษานามัยยังไม่ได้สัดส่วนกับเวลาและจำนวนหน่วยกิต ส่วนในด้านสถานที่สำหรับการสอนกิจกรรมพลศึกษาในร่ม และยังขาดสถานที่สำหรับเปลี่ยนเครื่องแต่งกายนักศึกษา ชาย หญิง ห้องอาบน้ำ อ่าง ชาย หญิง ตู้เก็บเสื้อผ้า ชาย หญิง ด้านการวัดผลและประเมินผลวิชาพลศึกษานามัย ส่วนใหญ่มีการทดสอบทางด้านทฤษฎีและทางด้านปฏิบัติควบคู่กันไป^๒

^๑ สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, "ปัญหาการเรียนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓).

^๒ สุภาพรณี สุขถาวร, "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษานามัยในสถาบันฝึกหัดครู," (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔).

มาลี ศิริ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการในการจัดโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษาและสันตนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" ในปี พ.ศ.๒๕๑๖ โดยผลแบบ สอดถามถามนักศึกษาปัจจุบัน จำนวน ๔๖๐ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า สถาบันเทคโนโลยีพระ- จอมเกล้า ธนบุรี ขาดอัตรากำลัง สถานที่ และอุปกรณ์ นักศึกษาขาดความรู้และทักษะพื้นฐาน ทางด้านพลศึกษา ส่วนใหญ่ต้องการให้สถาบันฯจัดสรรงบประมาณจัดหาบุคคลที่เหมาะสม ปรับปรุง สถานที่ จัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้นำทางสัน- ทนาการ มาดำเนินการสอนเป็นกิจกรรมนอกหลักสูตร ส่งเสริมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและภายนอก ให้มากขึ้น

สุนทร ภู่ออง ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจเนื้อที่ที่ใช้ทำการสอนวิชาพลศึกษาของ โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล" ในปี พ.ศ.๒๕๑๖ โดยทำการสำรวจสนามและสิ่งแบบสัมภาษณ์ ไปสัมภาษณ์ครูพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษา จำนวน ๖๐ โรงเรียน ผลการวิจัย ปรากฏว่า

004050

๑. ครึ่งหนึ่งของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลมีเนื้อที่สนามกลางแจ้งเท่ากับ ๒,๔๒๔.๕๔ ตารางเมตร สนามในร่ม ๖๑.๕๐ ตารางเมตร และสนามโดยส่วนรวม ๒,๕๐๔.๗๐ ตารางเมตร
๒. ค่าเฉลี่ยของเนื้อที่สนามต่อนักเรียน ๑ คน ของสนามกลางแจ้งเท่ากับ ๔.๑๗ ตารางเมตร สนามในร่ม ๐.๑๓ ตารางเมตร โดยส่วนรวม ๔.๓๐ ตารางเมตร
๓. ปริมาณเนื้อที่ที่ใช้สอนกิจกรรมพลศึกษาในสนามในร่ม และสนามโดยส่วนรวมต่ำกว่ามาตรฐานที่ควรเป็น อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ยกเว้นเนื้อที่สนามกลางแจ้งไม่แตกต่าง จากค่ามาตรฐานที่ควรจะเป็นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

มาลี ศิริ, "ปัญหาและความต้องการในการจัดโปรแกรมพลศึกษา สุขศึกษาและ สันตนาการ ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้าน พลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕).

๔. มีโรงเรียนจำนวน ๑๑ โรงเรียน หรือร้อยละ ๒๘.๓๓ ของกลุ่มตัวอย่างประชากร มีเนื้อที่สนามกลางแจ้งและสนามในร่มต่ำกว่าช่วงความเชื่อมั่นของค่าเฉลี่ย

๕. การใช้สนามเพื่อสอนกิจกรรมพลศึกษา โดยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่เน้นการสอนกิจกรรมเฉพาะอย่าง ซึ่งได้แก่ สนามท่ายาสอนวอลเลย์บอล สนามคอนกรีตสอนบาสเกตบอล สนามในร่มสอนป้องกัน

คังศักดิ์ เจริญรักษ์ ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยส่งแบบสอบถามถามครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของรัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประกอบด้วย โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน ร้อยละ ๑๐๐ โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในร้อยละ ๔๘ โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ร้อยละ ๘๒ โปรแกรมสหนาการ ร้อยละ ๕๓ โปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติ ร้อยละ ๑๐ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ให้นักเรียนนำกิจกรรมพลศึกษาไปใช้ในเวลาว่าง ฝึกความมีน้ำใจนักกีฬา และสร้างความสามัคคี กิจกรรมพลศึกษาที่จัดสอนและแข่งขันมาก คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา เทเบิลเทนนิส แบดมินตันและยิมนาสติก การดำเนินการด้านโปรแกรมพลศึกษา โรงเรียนยังคงมีปัญหา ด้านอุปกรณ์ สถานที่และจำนวนครูพลศึกษาที่ยังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ^๒

^๑สุคนธ์ ภู້ตอง, "การสำรวจเนื้อที่ที่ใช้ทำการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖).

^๒คังศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

สงบ มณีแสง ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดโปรแกรมพลศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคกลาง" ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยการสัมภาษณ์หัวหน้าแผนกหรือหัวหน้าภาคและอาจารย์ที่สอนประจำในแผนกหรือภาควิชาพลศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหงและมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน จำนวน ๔๕ คน นิสิตนักศึกษาในคณะศึกษาศาสตร์และคณะครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยทั้ง ๔ แห่ง จำนวน ๓๘๑ คน ผลการวิจัยปรากฏว่าการจัดโปรแกรมพลศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคกลาง มหาวิทยาลัยจัดครบทั้ง ๔ โปรแกรม คือ โปรแกรมการสอนในชั้นเรียน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัย และโปรแกรมสหนาการ ซึ่งทุกโปรแกรมนอกจากโปรแกรมการสอนในชั้นเรียน นิสิต นักศึกษา ดำเนินการเองโดยมีองค์การนิสิตควบคุมดูแลและอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลจากรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต นักศึกษา มหาวิทยาลัยสนับสนุนในด้านการเงิน บุคลากรและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ความสนใจและความต้องการของนิสิต นักศึกษา โดยส่วนรวมมีความสนใจโปรแกรมการสอนในชั้นเรียนมากที่สุด นิสิต นักศึกษามีความเห็นว่าการจัดโปรแกรมพลศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในภาคกลาง มีผลสัมฤทธิ์ในด้านการจัดต่าง ๆ และสอดคล้องกับความต้องการของนิสิตอยู่ในระดับปานกลางพอ ๆ กัน ส่วนหัวหน้าแผนก อาจารย์และนิสิต นักศึกษา มีความเห็นว่าบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังไม่เพียงพอในการจัดโปรแกรมพลศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ °

°สงบ มณีแสง, "การจัดโปรแกรมพลศึกษาระดับปริญญาตรีในภาคกลาง," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

วิสิฐ เขมะภาคะพันธ์ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผล-
ศึกษาในโรงเรียนพหุขยการ ในกรุงเทพมหานคร" ในปี พ.ศ.๒๕๒๒ โดยส่งแบบสอบถามถาม
ไปยังครูพลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนพหุขยการจำนวน ๔๕ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. โรงเรียนพหุขยการในกรุงเทพมหานครได้จัดครบตามโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียน
แต่การจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนมีคปรกคมีจัดน้อยมาก

๒. การสอนผลศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้จัดสอนตามภาคบังคับในหลักสูตร แต่ได้จัดสอนวิชา
อื่นทดแทน คือ บาสเกตบอล วอลเลย์บอลและลีลาศ

๓. การแข่งขันกีฬาภายใน มีบาสเกตบอล และวอลเลย์บอล เวลาที่จัด คือ ตอนพัก
กลางวันและหลังเลิกเรียน

๔. การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน กิจกรรมที่จัดได้แก่ บาสเกตบอล วอล-
เลย์บอล ฟุตบอล แบดมินตัน ตะกร้อและเทเบิลเทนนิส ที่ทางกรมผลศึกษาและกรุงเทพมหานคร
จัดขึ้น

๕. การจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ได้จัดกิจกรรมที่นักเรียนสนใจได้แก่ วอลเลย์บอล
บาสเกตบอล แบดมินตัน เทเบิลเทนนิสและเกมส์เบ็คเตล็ด โดยจัดตลอดปี ตอนพักกลางวันและ
หลังเลิกเรียนตลอดจนวันสำคัญของโรงเรียน

๖. ปัญหาการสอนผลศึกษาในโรงเรียนพหุขยการยังคงมีอยู่มาก ได้แก่ สถานที่ สิ่ง-
อำนวยความสะดวกและจำนวนครูผลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญ
ของวิชาผลศึกษาเท่าที่ควร

๗. ส่วนความคิดเห็นของอาจารย์ผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้อง
วัตถุประสงค์ของการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนนั้นส่วนใหญ่ ไม่มีความ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕^๑

^๑วิสิฐ เขมะภาคะพันธ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียน
พหุขยการในกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒).

สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา ในสถาบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร" ในปี พ.ศ.๒๕๒๒ โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษาที่สอนอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษาจำนวน ๓๕ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. การจัดโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนประกอบด้วย โปรแกรมการสอนผลศึกษาในโรงเรียนร้อยละ ๑๐๐ โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในร้อยละ ๘๒ โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนร้อยละ ๕๕ โปรแกรมกิจกรรมเพื่อนันทนาการร้อยละ ๕๕ และโปรแกรมการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติร้อยละ ๔

๒. ปัญหาในการจัดดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา ปรากฏว่าครูผู้สอนวิชาผลศึกษายังมีจำนวนไม่เพียงพอ ขาดสถานที่สำหรับการสอนกิจกรรมในร่ม และสถานที่ทำความสะอาดร่างกายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรม ขาดการสนับสนุนจากผู้บริหาร

๓. ในด้านความคิดเห็นของครูผลศึกษาในสถาบันรัฐบาลและเอกชนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนและปัญหาการจัดโปรแกรมผลศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แต่ในด้านปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ครูผลศึกษาในสถาบันรัฐบาลประสบมากกว่าครูผลศึกษาในสถาบันเอกชน^๑

เลออน เอเวอร์เรต กริฟฟิน (Leon Everret Griffin) ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมผลศึกษาสำหรับชายในมหาวิทยาลัย" ในปี ค.ศ.๑๙๖๖ ผลการวิจัยปรากฏว่า สถานที่สำหรับการจัดการสอนผลศึกษายังไม่เพียงพอ เครื่องอำนวยความสะดวกยังไม่เหมาะสม สถานที่สำหรับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งดีกว่าสถานที่ในร่ม อุปกรณ์การสอนประเภท

^๑สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒).

สิ้นเปลืองยังมีน้อย การจัดสรรงบประมาณยังไม่เพียงพอ^๑

มาร์เบล เกรนโชว์ โรบินสัน (Marbel Grenshow Robinson) ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาในรัฐอลาบามา" ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียน จำนวน ๔๒๒ โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า วิชาพลศึกษาจัดเป็นวิชาสามัญวิชาหนึ่งรวมอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน จัดให้มีนักเรียนชั้นละ ๕๐ คนประมาณร้อยละ ๘๕ จัดโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติประมาณร้อยละ ๖๓ ของโรงเรียนทั้งหมด และจัดแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนร้อยละ ๖๑ ประมาณร้อยละ ๘๑ ของครูพลศึกษาในโรงเรียนที่ทำการสำรวจจัดโปรแกรมพลศึกษาได้อย่างไม่สมบูรณ์ เพราะขาดเครื่องอำนวยความสะดวก อุปกรณ์และการสนับสนุนจากผู้บริหาร^๒

คอนสแตนซ การ์ดีเนอร์ ไบร์กี (Constance Gardiner Birkie) ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาสำหรับชายในวิทยาลัยชุมชนโอริกอน" ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ โดยใช้แบบสอบถามมาตรฐานของ นีลสัน ออลเสน (Neilson-Comer Allsen) ส่งไปยังวิทยาลัยชุมชน ๑๒ แห่งในรัฐโอริกอน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูพลศึกษามีความสนใจในวิชาชีพของตนเป็นอย่างยิ่ง การเตรียมการสอนของครูพลศึกษามีการเตรียมตัวเป็นอย่างดี

^๑Leon Everret Griffin, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Selected Universities," Dissertation Abstracts 27 (March 1966) : 3707 - 3708 A.

^๒Marbel Grenshow Robinson, "A Survey of the Girl's Physical Education Programs for the Secondary Schools in the State of Alabama," Dissertation Abstracts 31 (April 1971) ; 1581 - A.

อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษามีอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย การจัดทำ
 เนินการโปรแกรมพลศึกษา และโปรแกรมกิจกรรมพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย
 คือ ควรมีการประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาทุก ๆ ๕ ปี ^๑

กอร์ดอน อิงเจน โคเกอร์ (Gordon Engene Coker) ทำการวิจัยเรื่อง "การ
 สสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนชุมชนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของ
 รัฐหลุยส์เซียน่า" ในปี ค.ศ. ๑๙๗๒ โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาจำนวน ๖๔ โรงเรียน
 และสัมภาษณ์ผู้สอนวิชาพลศึกษาจำนวน ๗๕ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษาสำหรับ
 นักเรียนชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมาก แต่ยังคงขาดผู้ทำงานด้านนี้รวมทั้งการวางแผนงาน สำหรับ
 ผู้สอนวิชาพลศึกษาได้จัดเตรียมโปรแกรมการสอนอย่างดี แต่การสอนพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์ผล
 เท่าที่ควร ^๒

โจเซ ปอร์ติลา ซัวเรซ (Jose M. Portela-Suarez) ทำการวิจัยเรื่อง "การ
 ประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนชุมชนระดับมัธยมศึกษา ของเปอร์โต ริโก" ในปี
 ค.ศ. ๑๙๗๔ โดยใช้แบบประเมินผลของโรงเรียนมัธยมแห่งชาติส่วนที่ ๔ ข ๑๓ นำมาประเมิน
 ผลโรงเรียนชุมชนระดับมัธยมศึกษาในเปอร์โต ริโก จำนวน ๑๒ โรงเรียน ผลการวิจัย
 ปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษา

^๑Constance Gardiner Birkie, "An Evaluation of Physical Educa-
 tion Programs for Men in Oregon Community Colleges," Dissertation
Abstracts 31 (April 1971) : 5172 - A.

^๒Gordon Engene Coker, "A Survey of Senior High School Physical
 Education Programs for Boys in Selected Louisiana Public School,"
Dissertation Abstracts 33 (October 1972) : 1484 - 1485 A.

ที่วางแผนโปรแกรมโดยรัฐมาใช้เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงและสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรมพลศึกษามีน้อย จำนวนนักเรียนในการเรียนพลศึกษาในชั้นเรียนไม่แน่นอน ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ซึ่งมีผลกระทบต่อการสอนและกระบวนการเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา และความคิดเห็นของผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงโปรแกรมพลศึกษาในทุกด้าน เพื่อจะจัดการพลศึกษาให้แก่นักเรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้อย่างมีคุณค่าที่สุด *

*Jose M. Portela-Suarez, "An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico," Dissertation Abstracts 35 (March 1975) : 5908 - A.